

La maledicció del Graal càtar

J o a n P l a

Edicions del Bullent

Mai no havia pensat que aquella decisió que vaig prendre, per més que la portara valorant durant temps, acabaria comportant unes conseqüències tan insòlites com les que es van esdevenir al llarg d'uns mesos, i unes vivències personals tan inimaginables. La situació a casa s'havia tornat el darrer any pràcticament insostenible. Clar i ras, mon pare, immers en la seua atafegada feina de promotor immobiliari, havia deixat les seues obligacions educatives en mans de la mare i, ella, incapaç de responsabilitzar-se'n, pendent de les seues relacions socials, les va deixar en mans de l'escola. En els moments crítics, quan el Pau, el meu germà, decidí abandonar en quart d'ESO els estudis i els bescanvià per la droga, mon pare es limità a esbrincar-lo mentre sopàvem, i convertia cada àpat en un infern. Ma mare es deixava dur per la histèria més malaltissa i agreujava la situació. Jo, dos anys més gran que el Pau, conscient que agafava mal camí,

al principi no parava d'aconsellar-li que no abandonara els estudis, que canviara aquella actitud de menfotisme, que la droga no el duria enlloc. Jo havia de suplantar en moltes ocasions el paper dels pares, però finalment vaig acabar desistint-ne i m'hi vaig rebel·lar. Jo me l'estimava, el meu germà. Però, des de feia uns mesos, primerament, se m'havia refet com un gat acorralat, tan gran com era, i, darrerament, quan la droga ja havia començat a fer els seus efectes, va estar a punt d'agredir-me en dues ocasions.

Després de prendre una decisió tan traumàtica, abandonar la llar familiar clandestinament i nocturnament, aprofitant les vacances d'estiu, sense que ho haguera consultat amb cap amiga, ni amb Teresa, a fi que no se n'anaren de la llengua, em vaig posar en contacte amb Charles. Charles, a qui havia conegut feia dos estius en un intercanvi escolar a la ciutat de Carcassona, a Occitània, entre alumnes del meu institut i del seu *lycée*, era l'únic que estava últimament al corrent del que em passava. Ens havíem enamorat i, durant l'obligada absència, manteníem una contínua relació per telèfon, correu electrònic o xat. Fins que ell, com que no podia suportar més la meua absència, em va visitar durant les últimes vacances blanques. Amb la veu trencada, li vaig assegurar, a punt de trencar el plor, que ja no podia més, que havia decidit anar-me'n de casa, no sabia on, o posaria fi a la meua vida...

—Per l'amor de Déu, Maria! —va exclamar—. Ni en penses, de suïcidar-te! Si has decidit anar-te'n, definitivament, fes la maleta i vine-te'n ací!

Ja m'ho havia insinuat més d'una volta, però, em costava prendre una decisió tan dràstica. La meua era una situació familiar, com tantes n'hi ha, que en un principi fas partícip a les amigues i finalment et fa vergonya parlar-ne, perquè a ningú no li agrada airejar els draps bruts, per més que siguen evidents, que en una ciutat mitjana com la nostra tot s'acaba sabent.

Jo, davant la invitació que Charles m'havia fet, no la vaig voler desaprofitar. Ben pensat, era l'eixida més encertada i factible, la menys traumàtica, ja que em permetia estar al seu costat. El suïcidi, en el fons, no va ser més que un recurs, potser literari, en un moment de desesperació.

En plena matinada vaig anar preparant les bosses amb les coses més imprescindibles que hauria d'emportar-me. No volia sentir els crits histèrics de ma mare ni que el pare provara de fer-me reflexionar. Mentre anava ficant-ho tot en les bosses, vaig sentir una portada en l'habitació del meu germà. Quan arribava de matinada, begut o drogat, tancava la porta de forma violenta, com si pretenguera fer caure la casa que odiava, com si volguera venjar-se d'alguna cosa que no era capaç d'exterioritzar. Tot un terrabastall al qual els pares ja s'havien acostumat.

Tant com me l'havia estimat, el Pau! Els dos anys de diferència que ens dúiem ens havien fet amics, tot i

la diferència de sexe, perquè havia estat un xiquet tranquil i afectuós, generós i comunicatiu. La meua imaginació el captivava quan, de petit, li relatava els contes que jo havia llegit i els transformava en afegir noves aventures. Però tot se n'havia anat en orris a partir dels setze anys, quan va voler refermar equivocadament la seua personalitat, en una cursa desenfrenada de desinterés pels estudis i d'entrada en el món imprevisible de la droga. Al principi, fins i tot ho trobava divertit, ell, quan va començar a prendre les primeres cerveses, emprés pels amics, els caps de setmana. Però quan em va confessar que prenia droga de disseny que li permetia estar eufòric tota la nit, divertint-se amb els amics, em vaig espantar i vaig fer tots els esforços que vaig poder per a traure-li-ho del cap i convèncer-lo que acabaria malament, que s'hi entramparia, però no vaig aconseguir fer-lo reflexionar perquè va ser més forta la pressió dels amics i de l'ambient, i molt feble la seua voluntat. Quan els pares se'n van assabentar, no va caldre que jo els ho fera saber, les baralles i esbroncades eren contínues els caps de setmana. Però res més. Fins que el Pau va gosar alçar-me la mà per primera volta...

—Series capaç de pegar-me? —li vaig preguntar, que tenia els ulls que vessaven un líquid aquós, barreja estranya dels mals humors que se li reflectien en la mirada, les pupil·les dilatades.

—Prova-ho i ho sabràs! —em va contestar amb el puny tancat, la veu pastosa, amenaçadorament.

A pesar de tot, quan vaig tindre allò més necessari enllestit, no vaig poder evitar, en no sentir cap soroll en la seua habitació, tret del seu alé fatigat i fastigós, d'obrir la porta per fer-li el darrer adéu. Sabia que seria el record d'una visió desagradable, esperpèntica, veure'l tirat damunt del llit, com una pelleringa humana, víctima de la seua manca de voluntat per sobreposar-s'hi i d'interés per res noble que el dignificara, però no podia anar-me'n sense dedicar-li una última mirada.

Vaig obrir la porta. El Pau s'havia deixat el llum encés. Efectivament, estava gitat sobre el llit, talment com s'havia deixat caure, panxa cap amunt, suat, respirant amb dificultat. Quan hi vaig fixar la mirada, vaig descobrir en primer lloc que tenia una ferida al front d'on li havia rajat sang. M'hi vaig acostar, el vaig observar i vaig veure que el tenia una mica inflat. La palma de la mà esquerra, visible, mostrava una esgarrapada. Li vaig girar la mà dreta, i també en mostrava una encara més profunda. Vaig imaginar-me que devia haver ensopegat i caigut. En deixar-li la mà sobre el llit, vaig descobrir que de la butxaca dreta dels pantalons li eixia un tros de cadena d'or. El Pau mai no havia portat cap cadena penjada al coll. Tot i que n'haguera portat, ja l'hauria venuda al millor postor per comprar droga. Em va cridar l'atenció. Amb molt de compte, li la'n vaig extraure. Al final de la cadena d'or massís va aparéixer una medalla d'uns

set centímetres de diàmetre. Estranyada i sorpresa, la vaig observar amb atenció. Però, a primera vista, vaig intuir que era un objecte molt antic per la seua factura. I més quan, en girar-la de l'altre costat, hi havia encastada una preciosíssima maragda, d'uns quatre centímetres de diàmetre. Va brillar intensament en encarar-la a la llum. Al seu voltant, sobre la medalla, hi havia cisellats uns signes que no pertanyien a cap escriptura que, vagament, poguera conèixer. Vaig arrufar la cara. «Quina cosa més estranya! D'on deu haver-la tret?», em vaig preguntar.

Naturalment, no tenia resposta, Però evitaria que l'acabara malbaratant. No vaig tindre temps de preguntar-me com reaccionaria quan es despertara i no la trobara. Potser creuria que l'havia extraviada. Amb una reacció més sentimental que no pas racional, pensant que seria un record seu, me la vaig posar a la bossa de mà i vaig apagar el llum. Vaig tancar la porta amb compte, vaig agafar les dues bosses i vaig marxar a l'estació, sense deixar cap nota als pares i amb el mòbil apagat a fi que no em pogueren telefonar fins que haguera arribat a Carcassona. La matinada del dos de juliol, mentre el dia començava a clarejar, vaig esperar l'Euromed que, procedent d'Alacant, es dirigia a Barcelona. Mentrestant, vigilant per si els pares se n'havien adonat i venien a buscar-me, somiava Carcassona, una ciutat que m'havia captivat i enamorat, tal com havia fet Charles.